

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 423/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť M. J., zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Advokátska kancelária, Radlinského 1718, Dolný Kubín, pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 11 Co 59/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2014 doručená sťažnosť M. J. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 11 Co 59/2014. Dátum odovzdania sťažnosti na poštovú prepravu je nečitateľný.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala na Okresnom súde Námestovo (ďalej len „okresný súd“) určenia

vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Jej žaloba bola pôvodne okresným súdom zamietnutá, no na základe jej odvolania bol rozsudok krajským súdom zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Následne uznesením okresného súdu č. k. 6 C 41/2008-209 z 31. júla 2013 bola žaloba odmietnutá a zároveň bol zamietnutý aj návrh sťažovateľky na prerušenie konania. Uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 59/2014-247 z 31. marca 2014 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené.

Z uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení poukázal na to, že podstatnou časťou žaloby je žalobný petit, z ktorého musí byť zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha. Musí byť dostatočne určitý a zrozumiteľný, aby bol jasne a bez pochybností vymedzený predmet konania. Požiadavka určitosti a zrozumiteľnosti petitu žaloby súvisí aj s vykonateľnosťou petitu. Súd môže vyhovieť len takému petitu žaloby, ktorý je vykonateľný. V prípade určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je petit žaloby vykonateľný zápisom do katastra. Nehnuteľnosť, ku ktorej má byť určené vlastnícke právo, preto musí byť označená údajmi, ktoré sú potrebné pre zápis do katastra. Krajský súd už v zrušujúcom uznesení uložil okresnému súdu povinnosť vyzvať sťažovateľku na odstránenie nedostatkov petitu spočívajúcich v jeho neurčitosti a nevykonateľnosti. Okresný súd sťažovateľku vyzval na odstránenie nedostatkov, pričom jednoznačne určil, ako má nedostatky petitu odstrániť. Sťažovateľka ich však neodstránila, čoho následkom muselo byť odmietnutie žaloby. Nevykonateľnosť petitu je totiž takou vadou konania, pre ktorú súd nemôže vec prerokovať a rozhodnúť. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľke doručené 2. mája 2014.

Sťažovateľka považuje záver krajského súdu za nesprávny a nezákonný. Určenia vlastníckeho práva sa domáhala preto, že sporné nehnuteľnosti sú zapísané duplicitne tak v prospech sťažovateľky, ako aj v prospech žalovaného. Absencia identifikácie sporných nehnuteľností podľa pozemnoknižného stavu oproti stavu podľa katastra nebránila krajskému súdu konať a rozhodnúť, a preto sa nemožno stotožniť s názorom krajského súdu, podľa ktorého žaloba neobsahovala všetky zákonné náležitosti podľa § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Výzva okresného súdu z 27. júla 2012 podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, aby žalobu doplnila presnou špecifikáciou nehnuteľností tak, aby tieto boli označené podľa identifikácie s katastrálnym stavom, podľa parcelného

čísla, údajov o parcelách registra „C“, prípadne údajov o parcelách registra „E“, preukázateľne kládla na sťažovateľku neprimerané požiadavky, keďže táto z objektívnych dôvodov nemala prístup k požadovaným údajom.

Podľa názoru sťažovateľky uznesenie krajského súdu vo svojich dôsledkoch porušuje princíp zákazu odopretia spravodlivosti, ako aj princíp zákazu odoprieť prístup k súdu.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 11 Co 59/2014 s tým, aby bolo uznesenie z 31. marca 2014 zrušené v celom rozsahu a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v sume 340,88 €.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 11 Co 59/2014-247 z 31. marca 2014.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 43 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z pohľadu ústavného súdu treba uviesť, že za situácie, keď všeobecné súdy nepovažovali žalobný petit za dostatočne určitý a vykonateľný, a preto žalobu odmietli, pričom podľa presvedčenia sťažovateľky ňou uvedený žalobný petit bol postačujúci, potom z pohľadu sťažovateľky išlo nepochybne o situáciu, ktorú má na mysli ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, teda že postupom súdu sa sťažovateľke odňala možnosť konať pred súdom. Krajský súd sa totiž podľa sťažovateľky bezdôvodne odmietol meritórne zaoberať jej žalobou a rozhodnúť o jej dôvodnosti, či nedôvodnosti.

Za uvedeného stavu prichádzala do úvahy možnosť podania dovolania proti uzneseniu krajského súdu, pričom prípustnosť dovolania by sa odvíjala od ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľka však takto nepostupovala a dovolanie podľa zistenia ústavného súdu nepodala. Nevyužila teda účinný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon umožňoval uplatniť. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Napokon treba poznamenať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal zo strany ústavného súdu do úvahy prípadný postup podľa ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014